

Mantık Ve Duygular

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Aralık 2014

Tümlenmek adına çıkılmış yola. Çıkılmış çıkılmasına da yarıda kalan ne çok şey halen nöbet tutmakta ve seslenmekte geçmişten nazire edercesine.

Kılı kırk yararken bin bir telaşla sürekli heybesine sayısız şey tıktırtran insanoğlu. Ne varsa gerekli gereksiz hatta acı bile verse. Muaf tutmak ne güzel olurdu benliği ne kadar menfi duygu ve tahayyül varsa. Hayali bile burkarken gerçeğini yaşamak daha da depreştiriyor yaşanmışlıkları. Tekerrür etti mi bin beter düşünce anlamında bile yeteri kadar can yakıcı.

İvmesi hız kesse keşke şu döngünün ve akliselim yaşayıp gitsek. Yaşantılar ne kurgu ne de iptali mümkün. Tüm çaba alabora olmamak adına dalgalar coşmuşken ve savurup dururken. Eşlik etmek değil ama maruz kalmak. Değer biçmek değil paye verilen. Belli ki roller de değişken mizaçlar da.

Uzak durmak adına yalnızlığa mahkûm olmak.

Korkmadan yaşamak adına kıyısında kalmak.

Çokluğa tekabül etme yargısına inat nice tekil şahıs çoğul görünümünün ardına sığınmış.

Belki de sığınmak güdüsüyle sığıntı yaşamlar maruz kalmak.

Dürtüler ve süper egonun gerçek üstünlüğü. Tüm bilim dallarına inat ilkel bir zihniyetle maruz kalmak nefsin arzularına. İradeyi yok saymak adına yok sayılmak belki de yok sayılmamam adına görmezden gelmek. Hele ki görmezden geliniyorsanız eyvahlar olsun...

Ne de olsa bir bütünün parçaları olarak addediliyoruz. Kim bilir belki de yadsıdığımız bir kehanettir. Tümlenmek bir yana etkisiz eleman zihniyetine maruz kalıp bir kenara itilmek üstelik göz göre göre.

Bağnaz bir zihniyet ve bilinmedik güçler de girdi mi işin içine ayıklayın pirincin taşını.

Dalgaların yüksekliği bir kenara eşlik eden o med-cezir varla yok arası kimliklerimizi nasıl da kimliksizleştiriyor. Aslında etki-tepki ilişkisini dengeleyen yine bizleriz görünenin aksine. Varlıkları yoklaştıran ve yeri geldi mi yoktan var olmanın gizemini görmezden gelen.

Kâinatın sırrı bir yana temelde her birimiz bir o kadar karışık ve çözülmeyi bekleyen yumaklar üstelik farkındalık düzeyini yadsıyıp. Varsa yoksa beşeri duyguların kerameti.

Ne fazla ciddiye almalıyız varlıklarımızı ne de de vurmaliyiz yerden yere. Yerine göre ve zamana odaklı ve bir o kadar hatalardan ders çıkarıp. Tabii ki hata yaptığımızı da itiraf edememekteyken illa ki suçu başkalarının üzerine atacağız. Tam bir kaos ve bir o kadar kilitlenmiş ruhlar ötelenmenin verdiği o eziklik duygusuyla.

Zincirin halkalarına mütemadiyen yenileri eklenmekte ve fark bile etmeden birbirimize doluyoruz zincirleri pek çok şeyden esirgeyip, esirgenip tahammül sınırların dahi aşıyoruz. Oysa aşmamız gereken çok daha öncelikli kıstaslar bizi beklerken.

Çözüksüzlüğün getirdiği o ayrışma daha doğrusu çözmekten imtina ettiğimiz her ne ya da her kim varsa. Ne de olsa ucu bize dokunmakta.”Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.” zihniyeti güdüldükçe sorunlar da çığ gibi büyümeye devam edecek.

Görmezden gelinme o kadar sancılı bir devinim ki yok addedilen varlıklar savrulmuş dört bir yana ve muhalif sanrıları ile beklemekte bir köşede. Ne de olsa kanıksanmış tüm o kural bileşkesi mahal vermiyor ki boyut değiştirmeye. Varsa yoksa kanıksanmış ve kabul görmüş asla da ihlal hakkı tanınmayan sayısız yargı maliki belirsiz ve kayıp.

İnsan olabilmenin getirdiği sorumluluğu görmezden gelmek asla olası olmasa da gidişat göstermekte ki, rolünü bürün ve gereğini yap. An itibariyle, her şey yolunda ne de olsa.

Farklı ve müphem sayısız kimlik karakteriyle örtüşmeyen ne varsa kanıksamış.

Kanıksamayanlar ise sistem dışı.

Karmaşık ve akıl almaz her ne kadar akıl yürütmeye kalkışsanız da.

Belki de akışına bırakmak olayları ve insanları ama bu da kolayı seçmekle mademki eş değer ne anlamı kalıyor akıl ve irade ikilisinin. Sonuçta zekâ başlığı altındaki bu harika sunumu koruyup kollamalı ve mümkün mertebe akıl yürütmeliyiz. Uzantısı ise doğruyu söyleyenin tüm köylerden kovulduğu gerçeği bir o kadar akıllara zarar.

İyisi mi ne yargılayın ne de izin verin yargılanmaya. O kadar mantıklı olmanın da bir anlamı yok ayrıca.

Sanırım bize düşen mantık ve duygu birlikteliğini eşit tutmak. Ve duygularda fazla mantık aramadan alabildiğine hissetmek her ne kadar pratikte kolay olmasa da...

Yine de ket vurmamalı duyulara ve alabildiğine yaşamalı duyguları mantık her zaman muhalif olsa da.